

Lihawekte Hommikul,

(Nach Witschel, pag. 145.)

Au Sull, Jõsa! rahwas, olgerõõmsad!
Jummal meie ello õiendab.
Pawa toustes õ ja uddo kaub,
Jesús toustis — weel keik walgustab.

Tühia kalso naal se patto orri
Temma tousmist takka waatma jääb;
Tolmo langend maddo,*) ussijedes,
Omna otsa ommast häbbist naab.

*) Esf. Mos. ram. 3.

Au Sull, Jõsa! ma ja taewas hüütke:
„Pimmedusse joud on härwitud!“
Jisraeli, tempel pohjaks waund,
Ue Jesús peale raianud.

Nüüd uus ello meidki ärratamas,
Jesús surri — ärkas haua sees:
Eest, mis sudab raske talwe-ahhel,
Kui on päike temma üllemees.

Nenda murdis Jesús haua-lukkud,
Woitis ärra surma, pörgogi,
Et keik rahwas ärkaks patto unnest,
Kallaks taewa tele taggasi.

Jõsa! nüüd So shelde woim on wäljas,
Sinno walges pattud waruita,
Diserui keik õsel walgo tullest
Pihwed paistwad omna rahhega.